

DROOMSELS VAN DE LEEGTE

Peter Varg

Proloog

De herberg is oud, heel oud. Hij ligt niet zo ver van het stadspark van Aalst, verscholen in de schaduw van een reusachtige boom. Het is volgens sommigen de laatste plek van vrede in een wereld die met een rotvaart naar de kloten gaat.

Volgens de barman, die dag en nacht achter de toog staat, is dit onderkomen er in een of andere vorm al geweest sinds het begin der tijden. In een vers van de beginparabel staat immers te lezen dat de eerste schuilplaats gemaakt werd onder de takken van een eik. Deze eik was niet zoals andere bomen. Het was een kind van de kosmische boom en hij ontleende aan hem zijn kennis en zijn macht. Er werd gezegd dat hij met zijn wortels de wereld bij elkaar hield en dat er tussen zijn takken een slang leefde, een gevleugelde slang die de lotslijnen van mensen en dieren samenweefde. Hij maakte van hen machtige wezens met bijzondere gaven en gaf hun als opdracht om alles wat leefde te beschermen tegen de dienaren van de Waanzinnige God.

Wie de eerste hut bouwde, weet niemand. Wijze mannen en vrouwen zijn ervan overtuigd dat de eik zijn wortels, twijgen en takken opdracht gaf om ze te maken uit levend hout. Reizigers vonden hier een moment van rust voordat ze verder trokken door een vijandige wereld die in de greep was van de eeuwige strijd. In ruil gaven ze de groene reus hun verhalen en dromen.

De eik beschermde zijn bezoekers en zo ontstond de eerste richtlijn, gekend als de wet van de boom. Het gebruik van geweld met de bedoeling te doden wordt op deze plaats van vrede bestraft met de dood. De eik is rechter, jury en beul. Hij staat met zijn eigen bestaan borg voor de bescherming van zijn bezoekers en de handhaving van de wet.

De tijd vermaalde bergen tot zand. Stilaan werden enkele reizigers vaste bewoners van het toevluchtsoord. Ze zorgden voor de opvang van de gasten, ze maakten het onderkomen groter, ze schreven de eerste verzen van de beginparabel en dienden de eik. Langzaam groeide er bij

deze gemeenschap een gedragscode, een manier van leven in harmonie met de natuur, die ze “de weg van de boom” noemden. Het werd een levensvatbaar alternatief voor de wet van de sterkste.

Duizend jaar geleden bouwde men de herberg op de ruïnes van voorgaande verblijven en nog altijd heerst de eik over deze plaats.

Mensen en niet zo menselijke schepsels komen en gaan en betalen naar aloude traditie hun verblijf en de bescherming van de eik met een goed verhaal.

En de slang? De slang maakt zijn wapens en droomt zijn dromen.

Het weerwolvenjong

Langzaam vloog Kukulkan, de Gevederde Slang, over de steppe. Zijn reusachtige lichaam was verpakt in nevelen en van op de grond onzichtbaar. In zijn binnenste voelde hij een zeurende pijn. Hij kende het gevoel en hij haatte het. Binnen niet al te lange tijd zouden de Leegte en Akash hun dienaren oproepen voor de strijd die het einde van een cyclus zou inluiden. Een orgelpunt in de eeuwige strijd. Al viermaal was alle leven op aarde bijna verwoest als gevolg van deze confrontaties. Nu zouden ze elkaar bekampen in het land van sneeuw en ijs dat achter het magische gordijn van het poollicht gelegen was. Ragnarok was slechts een flauwe afspiegeling van het kosmische conflict, maar toch zou de botsing tussen orde en chaos de wereld doen beven. Als kind van de kosmische slang en als voorvechter van de Leegte had hij de opdracht ervoor te zorgen dat de mensheid de strijd zou overleven. Het was immers voorzien en voorzegt dat uit deze nederige soort het Reddende Kind geboren zou worden dat Akash ten val zou brengen.

Een beweging trok zijn aandacht. Een weerwolvenjong liep op een drafje door het korte gras in de richting van het oerbos aan de horizon. Kukulkan glimlachte trots. Hij had het weerwolvenras gemaakt door de ziel van een wolf en een mens samen te weven met maanlicht. Ze waren in de loop der jaren machtige bondgenoten geworden.

Hij wou het jong een fluistering sturen, een dwingende opdracht om naar het noorden te trekken om daar samen met vele anderen slag te leveren, want hij had echt iedereen nodig, maar deze weerwolf was nog te onervaren en trauma's uit het verleden maakten hem zwak en onzeker. Onvoorbereid zou hij een ontmoeting met het kwaad nooit lang overleven en een gevaar zijn voor zijn strijdmakkers. De Gevederde Slang wierp zijn verre blik en schouwde de toekomst. Hij voorzag dat de kleine wolf heel wat zou kunnen leren van zijn tocht door het oerbos en van een kleine, maar belangrijke krachtmeting die binnen een paar dagen in de herberg zou plaatsvinden, dus stuurde hij hem daar eerst heen.

De weerwolf wist van niets. Hij was slechts een pion in het spel van de goden.

Op zijn weg naar het noorden liet Antaeus de uitgestrekte vlaktes achter zich. Voor hem dook duister en geheimzinnig het oerbos op. Zijn ouders waren hier geweest lang voordat hij geboren was. Ze vertelden hem dat zich in het midden van deze wildernis een legendarisch onderkomen voor reizigers bevond, dat gebouwd was onder de takken van een reusachtige eik. De tocht naar de hut was vol gevaren. Het gastvrije onthaal dat men kreeg op deze magische plek maakte de reis echter de moeite waard. Hij besloot het erop te wagen. Het doelloos rondtrekken begon hem te vervelen en hij werd ziek van de eenzaamheid. Hij was niet gemaakt om alleen te zijn. Maar er was meer: er was die onrust in zijn lichaam en die bijna onhoorbare fluistering in zijn geest die hem aanspoorde om naar het noorden te trekken, naar het land van sneeuw en ijs. En de herberg lag op zijn weg.

In gedachten verzonken liep Antaeus naar de rand van het bos. Zijn vader had hem de meest onwaarschijnlijke verhalen verteld over het beroemde schuiloord. De eik zelf zou het hebben gebouwd en een vliegende slang zou zich verstoppen tussen de takken van de boom. Lachend had hij tegen zijn vader gezegd dat bomen geen hutten bouwden en dat hij maar één vliegende slang kende en dat was het fabelbeest dat genoemd werd in het scheppingsverhaal van het weerwolvenras. 'Deze eik is geen gewone boom en de slang is geen gewone slang en alles wat ze doen is heel belangrijk in het geheel der dingen,' had zijn pa opgemerkt.

Hij ruilde het volle licht en de warmte van de zon voor de kilte van het schaduwrijke woud en snoof diep. De lucht die hij inademde rook naar hars en hout en duizend bloesems en was totaal verschillend van die op de vlakte. Het was haast alsof hij een nieuwe wereld betrad, met eigen geuren en geluiden.

Onverwacht scheurde een schril gehuil zijn vredige overpeinzingen uiteen. De wezens die op hem af kwamen waren meer geest dan vlees. Ze waren gekleed in vieze lompen en in hun grote, rode ogen schitterde een boosaardig licht. In paniek ging hij ervandoor. Omdat er weinig ondergroei was, kon hij zich in zijn wolvengedaante snel bewegen. Boomstammen flitsten voorbij en af en toe haalde een twijg gemeen naar hem

uit. Hoe snel hij echter ook liep, het weerzinwekkende gekrijs bleef hem op de hielen zitten. Wat als hij niet aan die gruwelijke wezens kon ontsnappen? Wat kon hij doen?

Als uit de verte hoorde hij de echo van de autoritaire stem van zijn vader, die hem vertelde over de beginparabel. Een van de verhalen ging over de Klagers, geesten van het bos die reizigers sarden met hun aanhoudende gejammer. Klagers, herinnerde hij zich, konden reizigers gek van angst maken met dat door merg en been gaande gehuil, maar ze waren niet in staat om iemand fysiek schade te berokkenen. Waren de wezens die hem op de hielen zaten Klagers?

Er was één manier om het uit te vinden. Slippend kwam Antaeus tot stilstand. Met rechtop staande nekharen keerde hij zich naar zijn belagers en toonde hun zijn tanden. Ze staarden hem aan met hun griezelige ogen. Even krijsten ze nog luider en dreigender, om vervolgens gillend weg te schieten.

Naar adem happend keek Antaeus hen na. Dat ongedierte zou hij niet meer terugzien! Op het moment dat hij verder wou lopen, stelde hij tot zijn verbazing vast dat hij aan de rand stond van een diepe kloof, die onzichtbaar verscholen lag tussen de lage begroeiing. De stenen die hij lostrapte, leken eindeloos naar beneden te vallen. Op de bodem van het ravijn slurpte een groepje Klagers de fosforescerende gassen op die ontsnapten uit tientallen rottende lijken. Huiverend observeerde hij het wansmakelijk eetfestijn. Deze wezens konden dan misschien geen schepsels doden, redeloze angst kon dat zeker wel. Dit woud was gevaarlijker dan hij gedacht had.

Hij schudde de rillingen van angst en walging van zich af en trok verder. De reis door het schemerdonkere bos was zwaar en zijn kracht en kennis werden constant op de proef gesteld. Zelfs het vangen van de kleinste prooidieren was een uitdaging, omdat ze allemaal vlijmscherpe tanden en klauwen hadden of giftige stekels en helemaal niet bang waren om ze tegen hem te gebruiken.

Naarmate hij dieper het woud in trok, werd de grond drassig en het aangename aroma van hars en hout werd vervangen door de geur van schimmel en verval. De woudreuzen maakten plaats voor vreemd verwrongen bomen en taai struikgewas met scherpe doornen en fel gekleurde, giftige bessen. Een tijdje volgde hij een beekje, tot hij aan de

rand kwam van een stinkend moeras. Uit het vuile water, waarin restjes zwarte magie en gebroken beloften lagen verzonken, borrelde een kwaadaardige mist op. In het koude licht van de sterren zag hij honderden gestalten in cirkels rondwalen, tot het vlees van hun beenderen viel en zelfs lang daarna. Zagen ze dan niet dat ze in rondjes liepen? Hij wilde helpen, maar de ongelukkigen liepen langs en door hem heen. Gelukkig toonde zijn scherpe neus hem de weg en bleef hij op het juiste pad.

Een paar dagen later raakte hij verstrikt in een web van leugens. Hij scheurde de kleverige draden in stukken met zijn tanden, maar kwam zo alleen nog meer vast te zitten. Hij dwong zichzelf om tot rust te komen en zijn toestand te overdenken. Rondkijkend stelde hij vast dat hij lang niet de enige was die gevangen zat. De meeste ongelukkigen waren helemaal ingekapseld en bewogen niet meer. Hier en daar zag hij nog een schepsel dat zich zonder veel succes los probeerde te snijden met lege beloften en halve waarheden. Zo wilde hij niet eindigen. Een woest gehuil klonk uit zijn keel. Grommend en grauwend en met schuim op de lippen probeerde hij nogmaals het web te vernietigen.

Ineens klonk van veraf en van dichtbij de stem van zijn moeder. Ze suste hem en noemde hem haar liefste welp. Hij kon haar aanwezigheid bijna ruiken. Hij hield van haar en hij miste haar geur. Om zich heen zag hij het plakkerige spul verschrompelen en weggeblazen worden met de nachtwind. Hij was terug vrij. Zelfs het machtigste web van leugens was niet bestand tegen de zuivere liefde tussen moeder en kind.

Tevreden over zijn prestatie vervolgde hij zijn weg met zijn neus in de lucht en zijn staart omhoog. Nauwelijks honderd meter verder werd hij bijna te grazen genomen door de magische verdediging die een jager rond zijn kamp had gelegd. Het was echter zijn lot niet om die dag te sterven. Dat was wellicht de enige reden waarom hij de onverwachte aanval van het bottengordijn overleefde.

Kronkelende lianen probeerden hem te grijpen. Op de wurgplanten zaten tientallen beenderen vastgeknoopt die rammelden en ratelden bij elke beweging en op de uiteinden zaten bleke schedels waarvan sommige hongerig naar hem beten. Andere smeekten hem verleidelijk om te blijven. De jager die de verdediging had opgezet, was allang vertrokken,

maar zijn kunstwerk doodde nog steeds onvoorzichtige reizigers om zijn schijnleven in stand te houden met vers vlees, bloed en beenderen.

Eindelijk bereikte hij de open plek waar de machtige eik stond te baden in het licht van de volle maan. Antaeus veranderde van wolf in wolfman en liep de kring van vrede en rust binnen die de hut en de boom omsloot. Als welp was hij nu eens wolf en dan weer mens geweest naar gelang de omstandigheden en zonder er een moment bij na te denken. Het gebeurde gewoon. De metamorfose was altijd snel en pijnloos. Veranderen in een wolfman was niet zo eenvoudig. Om de overgang zonder problemen te laten verlopen had hij heel lang moeten oefenen. Deze tussenvorm tussen wolf en mens was echter ideaal voor zijn eerste contact met anderen. Hij kon verbaal communiceren en had het koude intellect van een mens. Tezelfdertijd beschikte hij ook over de kracht, de snelheid en de superieure zintuigen van het beest.

Tijdens zijn tocht naar de deur verleende de magische eik hem doorgang door zijn takken die tot aan de grond reikten opzij te buigen. Zijn ouders hadden hem voor hun dood verteld – als onderdeel van zijn dagelijkse lessen – dat volgens de beginparabel deze eik een kind was van de kosmische boom. De kosmische boom was een droomsel, of met andere woorden gezegd, een verwerkelijking van een droombeeld. Net zoals de slang was hij door de Leegte gedroomd met het doel de fouten in de schepping te genezen.

Antaeus had van de uitleg van zijn ouders niets begrepen. Dat was wel vaker het geval geweest. Om iets te zeggen had hij ze gevraagd waarom de Leegte de schepping niet dadelijk perfect had gemaakt. Zijn ouders hadden hem zwijgend aangekeken. Ze wisten het ook niet.

Een grote tak bleef even voor zijn neus wiegen. Wilde de eik hem er misschien aan herinneren dat het gebruik van geweld met de bedoeling te doden op deze plaats van vrede verboden was? De deur kraakte open en hij stapte binnen. De andere gasten keken even op.

Achter de toeg stond de barman. Zijn gebeitelde gelaatstrekken ondergingen geen verandering, maar zijn ogen lichtten op in een stille groet.

Antaeus nam plaats aan een tafeltje dicht bij het vuur. De rook van brandende turf verloor zich door een gat in het dak tussen het geblader-

te. Hij ontspande wat en liet de omgeving op zich inwerken. Terwijl hij de geuren, kleuren en geluiden analyseerde, voelde hij aan de rand van zijn bewustzijn de aandacht van de andere reizigers en de overweldigende aanwezigheid van de eik.

Zeven stevig gebouwde dwergen van nog geen meter groot hadden een paar tafels en banken bij elkaar geschoven en zaten verhit te debatteren. Ze dronken sloten donker bier uit grote houten bekers, trokken aan hun baarden en wuifden met hun vuisten, die in verhouding met hun lichaam buitensporig groot waren. Volgens zijn ouders konden ze met die knuisten met gemak een stuk graniet verbrijzelen. In een vers uit de beginparabel stond dat ze altijd met zeven op stap gingen. Een werkgroep, een jachtgroep of een strijdgroep bestond altijd uit zeven dwergen. Zeven dwergen zouden samen de kracht hebben van een aardreus en zo slim zijn als een rode vos. Antaeus keek naar de luidruchtige, kleine mannetjes en dacht er het zijne van.

In het midden van de gelagzaal zaten drie gasten te kaarten. De rest van de ruimte was opgevuld met lege tafels en banken en hier en daar waren bakken neergezet, gevuld met aangenaam geurende kruiden. De muren bestonden uit levende takken en wortels en waren van boven tot beneden bedekt met mos dat een zacht licht uitstraalde. De vloer was van aangestampte aarde en boven zijn hoofd, verborgen door altijd ritse-lende bladeren, lagen de slaapruides voor de reizigers en de vertrekkers van de dienaren van de eik. Dat hadden zijn ouders hem verteld.

De barman bracht Antaeus een bord soep, een groot stuk notenbrood en een beker helder water als onderdeel van het begroetingsritueel. Hij stelde zichzelf voor als Druwid en wenste hem vrede en groei. Antaeus vroeg waar het vlees was, waarop de barman antwoordde dat ze op deze magische plek van vrede alle leven probeerden te eren en dat ze daarom enkel brood, groenten en fruit opdienden.

Het mengsel van gekookte groente, op smaak gebracht met bittere kruiden, kreeg Antaeus niet door zijn keel. Het brood en het water smaakten voortreffelijk.

Buiten roffelde de donder. Een van de spelers sprong overeind. Zijn gezicht was bedekt met grillige tatoeages. Zijn afgevijlde tanden waren zwart geverfd. Hij was gekleed in een mantel gemaakt van de kleurrijke veren van een bliksemvogel. Deze gevreesde aaseter ruimde na elke

storm de slachtoffers van het natuurgeweld op en was het totemdier van de stam van deze krijger. Hij zwaaide met een dodelijk wapen dat bestond uit een onbreekbare stok van ijzerhout waarop de vlijmscherpe klauw van een bliksemvogel was vastgemaakt. Door op een fluitje te blazen, dat hij vast zelf gemaakt had uit het bot van een overwonnen vijand, begroette hij de onweersbui als een trouwe, meedogenloze vriend. Het scherpe geluid maakte de andere gasten onrustig. Een van zijn tafelgenoten riep hem terug naar de speeltafel in kleurrijke bewoordingen: 'Accip, walgelijke lijkeneter, misselijke zoon van een kadaver, stop met die zielige vertoning en speel verder!'

Antaeus herinnerde zich een vers uit de beginparabel over het ras van deze brulpaap. Het was een blauwe trol. Onder zijn huid lichtte zijn bleke skelet vaag op bij elke langzame hartslag. Hij had horen vertellen dat het licht dat blauwe trollen uitstraalden giftig was. Het feit dat de eik hem binnen had gelaten, ontcrachtte deze mythe. Het bleven hoe dan ook vreemde snuiters. Blauwe trollen waren heel solitair. Ze woonden het liefst in de buurt van actieve vulkanen, waar de giftige gassen van de vuurberg alle andere leven onmogelijk maakten. Er werd gezegd dat de eerste mens gemaakt werd uit klei, de eerste weerwolf uit maanlicht en de eerste trol uit fosfor. Deze trol was ver van huis en hij gedroeg zich zeker niet zoals zijn soort in de beginparabel beschreven stond.

Accip liet zich door het gebrul van de trol niet van de wijs brengen en zette een elegante regendans in. Hij stoorde zich helemaal niet aan het feit dat hij de andere bezoekers langzaam gek maakte met zijn gefluit. De eik tolereerde het kenmerkende gedrag van alle schepsels op deze plek van vrede, als dat gedrag niet gewelddadig werd. De trol wist dit natuurlijk ook, maar hij kon zijn woeste natuur moeilijk intomen en hij was het spelletje dat ze speelden waarschijnlijk aan het winnen. Nadat Accip eindelijk ging zitten, rommelde de donder onophoudelijk. De storm beukte met de kracht van een orkaan tegen het oerbos en deed zelfs de machtige eik tot diep in zijn wortels beven. Accip keek grijnzend rond alsof hij aan iedereen duidelijk wilde maken dat hij een machtswezen was met invloed op het weer.

Antaeus geloofde er niets van. Met het weer viel niet te spotten. Hij wierp nog wat turf op het vuur en koesterde zich in de warmte van de vlammen. De trol brulde woedend dat Accip het spel had verknoeid en

Accip beschuldigde op zijn beurt Hotun de trol ervan dat hij valsspeelde. Deze geschreeuwde conversatie beviel de derde speler helemaal niet. Het wezen, van zijn hoofd tot zijn voeten gehuld in een lange zwarte kapmantel, kwam van zijn bank en liep met sluipende pas naar een andere zitplaats wat dichterbij het vuur. Er ging een onmiskenbare dreiging van hem uit en bij Antaeus kwamen zijn haren overeind.

Het bladerdak ritselde. Een bosnimf verliet haar slaapruijnte. Ze daalde via een stevige wortel af naar de gelagzaal. Het geschreeuw van de twee spelers en het rumoer aan de tafel van de dwergen verstomden onmiddellijk. De ogen van alle aanwezigen volgden de prachtige vrouw op haar weg naar de toog. Ze bestelde een drankje en terwijl Druwid met vaardige hand het sap van een paar vruchten voor haar mengde, nam ze de tijd om iedereen uiterst zwoel te bekijken.

Antaeus zag lachend toe hoe een dwerg, die getroffen werd door haar blik, van zijn bank viel en dadelijk door zijn mopperende makkers recht werd getrokken. Op het ogenblik dat de nimf hem in het vizier nam, lachte hij niet meer. Zijn bloed begon te koken. Zijn beenderen leken vloeibaar te worden en hij voelde zich heel licht in zijn hoofd. Een speelse glimlach kroop langs haar mondhoeken omhoog terwijl ze met haar lange tong haar mooie, volle lippen bevochtigde. Antaeus vroeg zich af of ze zijn innerlijke onrust kon ruiken.

De nimf introduceerde zich als Seylla. Nadat ze een slokje van haar drankje had genomen, pakte ze een kleine harp, die boven de toog aan een tak hing. Haar lange, slanke vingers streelden het instrument en ze spon een melodie die koppig in Antaeus' hoofd bleef hangen. Met haar hese stem zong ze een treurig liedje over een verloren liefde.

Druwid, die net de tafel van Antaeus afruimde, keek droevig naar de nimf. Hij mompelde: 'Liefde. Volgens de beginparabel was liefde ooit de bestaansreden van het nimfenras. Ergens zijn ze echter de weg kwijtgeraakt en nu belagen ze alle mannen die hun pad kruisen. Ze vangen hun prooien in een net van valse genegenheid. Vervolgens voeren ze de verliefde dwazen mee naar hun "liefdesnest", waar ze de stakkers bij elke paring van een zekere hoeveelheid vitale energie beroven, tot ze uiteindelijk te weinig kracht hebben om te leven en te veel om te sterven.' Sombervolgdde hij: 'Het product van de "liefde" van de bosnimfen zijn Klagers, geesten die jammerend en huilend ronddolen door de bossen,

voor altijd op zoek naar de nimf die hen gemaakt heeft en die ze boven alles beminnen.'

Verbaasd keek Antaeus de barman na, die terug slenterde naar de toeg. Niemand had hem ooit verteld waar Klagers vandaan kwamen. Plotseling leek het alsof iemand met een gloeiend mes de schedelpan van Antaeus doorboorde en dadelijk daarop druppelde er bloed uit zijn neus. Zijn blik verloor even zijn scherpte. Voor een moment zag hij alles in wit en zwart. Vervolgens leek het alsof de vlammen van het vuur in slangen veranderden die zijn oogballen probeerden te braden. De stem van Seylla, die rond zijn tafel danste, klonk schor en toonloos. Het geluid van de harp was veranderd in een onaangenaam vals gekras dat pijn deed aan zijn oren.

Antaeus stond op. Hij was misselijk; misschien zou wat frisse lucht hem goed doen. De storm was gaan liggen zonder dat hij het gemerkt had. Hij opende de deur van de hut en werd bevangen door een dodelijke angst. Wat gebeurde er toch met hem? Hij wilde eigenlijk niet naar buiten... Of toch?

Het scheen echter van geen belang meer te zijn wat hij wilde. Zijn lichaam wandelde, zonder op zijn orders te wachten, de deur uit. Verward stelde Antaeus vast dat hij opgesloten zat in een heel klein stukje van zijn geest. De rest was verboden terrein voor hem geworden. Willoos, als een marionet in de handen van een meesterpoppenspeler, liep hij de nacht in. Iemand kwam met sluipende pas achter hem aan.

Hij schreeuwde het uit. Geen woord kwam over zijn lippen. Als hij de kring van rust en vrede verliet, was hij reddeloos verloren. Een moment later vielen takken en bladeren als een groene waterval over hem heen en tientallen lianen hielden hem vast in een krachtige greep. Voor even verloor de poppenspeler zijn macht over hem. Antaeus draaide zijn hoofd in de richting van zijn belager en keek in de lidloze ogen van de derde speler, die net zoals hij hopeloos vast zat in de greep van de eik.

Druwid verscheen in de deuropening. In zijn ogen schitterde een groen licht terwijl de eik met galmende stem door hem sprak: 'De eerste richtlijn verzekert de veiligheid van alle reizigers binnen de cirkel van rust en vrede. Ikzelf zorg dat deze regel gerespecteerd word. Ik sta met mijn bestaan borg voor het beschermen van de reizigers en voor het

handhaven van de wet.’ Hij vervolgde: ‘Jij, Kil van de stam van de fluisterende schaduwen, hebt de harmonie verbroken. Wat is je verdediging?’

Kil probeerde de greep van de lianen te verbreken, maar kwam niet los. Hij sprak met toonloze stem: ‘De wet van de boom geeft ons allen recht op bescherming en de boom respecteert de eigen aard van alle reizigers. Ik ben een jager, dat is mijn aard. Waarom heb je me niet tegen mezelf beschermd?’

Terwijl Druwid over de vraag scheen te mediteren, versterkte Kil zijn greep op Antaeus.

De eik verklaarde door de mond van Druwid: ‘Tijdens ons groeiproces tot bewust en verantwoordelijk leven in dienst van het kosmische evenwicht, is er veel te leren, veel te leven en dikwijls te sterven. De wet van de sterkste die jij aanroept, Kil, en waarbij je leeft, veroordeelt de zwakken ter dood zodat de sterken kunnen leven. Door je keuze bestendig je de eeuwige strijd tussen de soorten. De boom streeft naar harmonie, daarom beschermt zijn wet binnen de cirkel van rust en vrede alle leven tegen moorddadig geweld. Bij de wet van de boom en bij je eigen wet veroordeel ik je ter dood.’ Terwijl hoog in de eik een zware tak brak, fluisterde Druwid als een gebed: ‘Wat je gedurende dit leven geleerd hebt, zal niet verloren gaan.’

Voordat het hout het lichaam van de fluisterende schaduw doorboorde, kwam zijn geest vrij. Als een mistwolk dreef hij in de richting van zijn prooi. Dan bevroren alle bewegingen en stond de tijd stil.

Opgesloten in een heel klein stukje van zijn geest, speurde Antaeus rond naar iets wat hij als wapen zou kunnen gebruiken. Er was enkel duisternis en verwarring.

De geur van hars en hout raakte zijn bewustzijn. Zacht, amberkleurig licht verdreef zijn duisternis. Uit het niets kwam Druwid zijn gevangenis binnen gewandeld.

‘Vrede en groei,’ groette hij.

Antaeus sprong op en verwelkomde hem hartelijk.

Druwid glimlachte. Verbaasd keek hij vervolgens rond en vroeg hem waarom hij in deze troosteloze omgeving zat. Zonder op een antwoord te wachten, tekende hij met zijn vinger enkele vreemde figuren in de lucht, mompelde een woord en van het ene moment op het andere zaten ze aan

de voet van een boom met blauwe schors. Groene schapenwolken dreven voorbij terwijl een rode zon juist over de horizon klom.

‘Ik heb je gevangenis wat aangepast. Wat verbeeldingskracht, een magisch teken en een woord van macht, meer had ik er niet voor nodig. Zo is beter, vind je ook niet?’

Antaeus knikte dankbaar en Druwid vroeg hoe hij zich voelde. Het weerwolvengjong antwoordde niet, uit angst voor de pijn die hem zou overspoelen als hij zijn emoties onder woorden zou brengen. De barman legde zijn grote, sterke handen op zijn schouder en deze aanraking was voldoende om de verzegeling die over zijn mond lag te verbreken.

Hij sprak over zijn zorgeloze jeugd, nu eens in de gedaante van een mensenkind, dan weer als een wolfenwelp in de steppe ver in het zuiden. Over het moment dat zijn ouders, tijdens het begin van zijn puberteit, de kracht van de weerwolf in hem hadden gewekt en over de kennis van maanmagie en vuur die in zijn bloed sluimerde. Gekweld vertelde hij over de dood van zijn ouders. Miljoenen boorwormen hadden op een nacht hun hol overspoeld. Deze nietige diertjes hadden zijn almachtige ouders gedood. Hij kon het nog steeds niet bevatten. De wormen kwamen van een zilverbij en het was deze giftige stof die de lichamen en de zielen van zijn moeder en vader had verteerd. Hij had het overleefd omdat zijn ouders hun laatste krachten niet gebruikt hadden om zichzelf in veiligheid te brengen, maar om hem te redden. Dit grote verdriet, deze grote schuld droeg hij nu voor altijd met zich mee, want zij waren gestorven en hij niet. Tot op dit moment had hij deze last met niemand kunnen delen. Na hun dood was hij gaan zwerven en zo was hij hier terechtgekomen. Ten slotte vertelde hij over Kil die hem had overgenomen. Dat gemene beest was hij bijna vergeten.

Druwid gromde begrijpend: ‘Ik ben je dankbaar omdat je dit allemaal met mij hebt willen delen. Laten we ons nu even met je ongewilde gast bezighouden. Er is werkt te doen. Luister goed. Kil behoort tot de stam van de fluisterende schaduwen. Als uitstekende jagers en meesters in de psychische manipulatie zijn ze aanhangers van de wet van de sterkste. De noodzaak om te doden om zelf te kunnen leven is volgens hen de dynamische factor die evolutie mogelijk maakt, omdat zowel de jager als de prooi zichzelf elke dag weer moet overtreffen. Zo doden ze elke dag om te eten, om uit de passie van de jacht herboren te worden en als een

heilig ritueel in dienst van Akash, de Waanzinnige God, die met de eeuwige strijd tussen alle soorten de perfecte schepping heeft verpest die door de Leegte werd gedroomd.'

Antaeus keek Druwid verbaasd aan en opperde: 'We doden toch allemaal om te overleven? Wat maakt Kil en zijn broeders en zusters dan zo speciaal?'

Met een zucht antwoordde Druwid: 'Dat we allemaal doden wil nog niet zeggen dat het daarom goed is. Kil en zijn stamgenoten proberen al eeuwen de eik, het kind van de kosmische boom, te vernietigen. Voor hen is hij een machtige prooi die ze moeten overwinnen. Hij staat voor alles dat zij verafschuwen. De weg van de boom vormt een bedreiging voor de kosmische orde die zij nastreven in Akash' naam.'

'Ze zijn dus de vijand,' gromde Antaeus, die van de uitleg niets begreep.

Druwid knikte kort. 'Laten we nu even samen de gebeurtenissen doornemen om beter te begrijpen wat er gebeurd is. Accip en de trol kwamen tegen middernacht de herberg binnen. Ze hadden geen duidelijke plannen in het hoofd. Een paar uurtjes later was het de beurt aan de bosnimf, die zich dadelijk terugtrok in een slaapruimte. Uiteindelijk klopte Kil aan en als laatste kwam jij binnen. De dwergen hebben volgens mij met onze problemen niets te maken.

De eik peilde de gedachten van alle gasten. Alles leek rustig. Niets was echter minder waar. De eerste donderslag luidde het begin in van een listig plan om de eik te vernietigen. Accip, de trol en de nimf gebruikten hun gaven om verwarring te zaaien en Kil maakte daar gebruik van om onopgemerkt je geest onder zijn controle te krijgen. De eik merkte deze manipulatie te laat op.'

'Het was een pijnlijke ervaring,' zei Antaeus. 'Hij boorde een gat in mijn hoofd, of zo leek het toch. Voor even veranderde de wereld rond mij in een zwart-witte hel waar niet alleen alle visuele prikkels maar ook alle geluiden bijzonder onaangenaam waren.'

Druwid luisterde aandachtig en zei: 'Kil wou de boom te slim af zijn. Meestal voelt het slachtoffer van een fluisterende schaduw niet eens dat hij overgenomen wordt, maar in jouw geval heeft Kil heel wat kracht moeten gebruiken om snel door je natuurlijke verdediging te breken. Vandaar de pijn. De invloed die deze geestelijke manipulatie op je zintui-

gen had vind ik bijzonder interessant. Ik vermoed dat jullie geesten voor een moment zijn samengesmolten en je de wereld hebt gezien en de geluiden hebt gehoord zoals Kil dat altijd doet. Zijn moordlust zou weleens te maken kunnen hebben met zijn constante lijden. Iemand heeft hem en al zijn rasbroeders goed verknoeid. Maar goed, ik dwaal af. Eens buiten de deur nam de boom jullie gevangen. In navolging van de wet joeg hij een tak door het hart van Kil. De fluisterende schaduw was echter nog niet verslagen. Hij koppelde zijn geest los van het nutteloze, dode ding van vlees en bloed waarin hij geleefd had en sprong over naar jouw lichaam. Op het ogenblik dat de geest van Kil vrij kwam van het lijk, bevroor de eik de tijd.'

'Staat de tijd stil?' vroeg Antaeus verbaasd.

'De eik is een kind van de kosmische boom. Hij ontleent zijn kennis en macht aan een droomsel van de Leegte dat niet beperkt wordt door de wetten van ruimte en tijd die de schepping beheersen. Zijn macht is ook voor mij niet te begrijpen,' antwoordde Druwid.

Hoe moet het nu verder?'

'In de eerste plaats heeft de eik ervoor gezorgd dat je kern, dat mysterieuze stukje van je geest dat bewust is van zichzelf, onbereikbaar is voor een rechtstreekse aanval van Kil. Het amberkleurige licht dat me naar hier heeft gebracht is de psychische essentie van de eik en die zal je beschermen.' Druwid keek Antaeus heel ernstig aan. 'Het is maar goed dat Kil je kern niet volledig onder zijn controle heeft gekregen tijdens zijn eerste aanval. Met zijn ervaring en met de weerwolvenkracht die sluimert in je bloed zou hij de vreselijkste dingen kunnen doen.'

'Ik heb die nog nooit kunnen activeren. Mijn ouders hebben mijn krachten gewekt, maar zijn gestorven voordat ze me geleerd hebben hoe ik ze moet gebruiken.'

'Je onwetendheid heeft je dus gered, maar toch zal je er nu gebruik van moeten maken. Er bestaat namelijk geen enkele veilige manier om de invloed die Kil al over je heeft van buitenaf volledig te neutraliseren. In het slechtste geval zou het je dood worden, in het beste geval zou je verder leven als een wauwelende idioot. Je zult hem van binnenuit moeten verdrijven.'

Antaeus sperde zijn ogen open. Hij slikte moeizaam en zei: 'Dat kan ik niet!'